

Lovforslags Principper før i Lovgivningen. Hidtil har det været saadan, at hvis nogle fandt deres Skatter for høje, indgav de i rette Tid Klager over Skatteansættelsen, og saa kunde en Nedsættelse overvejes af Kommunalbestyrelsen. Lovforslaget her gaar imidlertid ud paa, at Kommunalbestyrelser, uden at der foreligger Andragender fra Skatteydere, kan eftergive, nedsætte eller tilstaa Udsættelse med Betalingen af paalignede kommunale Skatter. Det forekommer mig, at naar dette Lovforslag sættes i Forbindelse med Arbejdsløsheden, er den Hjælp, som herigennem ydes, en ren Draabe i Havet. Det spiller ikke nogen stor Rolle for de Skatteydere, der er under Skattegrænsen — 1,000 Kr. i Købstæderne, 800 Kr. paa Landet —, og som bliver skattesat efter Skøn, for at de kan beholde deres kommunale Valgret, at de faar deres Skatter eftergivet eller nedsat, idet disse ubemidlede Personer betaler rene Bagateller i Skat, mange Steder kun 25 Øre pr. Kvartal. En Nedsættelse eller Eftergivelse af disse Smaabeløb spiller ingen Rolle for den enkelte Skatteyder, men for Kommunen kan den dog have nogen Betydning, naar den sker i større Udstrækning; mange Bække smaa gør jo en stor Aa. I hvert Fald gør jeg opmærksom paa, at det er et Princip, som Rigsdagen strengt har holdt paa, at ingen har Valgret til Kommunalraadene, uden at han betaler Skat. Her synes man at ville gaa den Vej fuldstændig at eftergive den paalignede Skat, men alligevel lade vedkommende beholde sin kommunale Ret. Det forekommer mig, at der er ingen Anledning til at gøre en Forandring i dette Forhold, og det forekommer mig, at den Fordel, det kan være for den enkelte Skatteyder under Dyrtiden, at han faar eftergivet nogle faa Øre eller Kroner pr. Kvartal eller pr. Halvaar, ikke har nogen synderlig Betydning for den enkelte. Derfor glædede det mig at høre af den Forhandling, der er ført om den foregaaende Sag, at man fra alle Sider er enig om, at det, der betyder noget for de arbejdsløse, er, saa vidt det er gør ligt, at skaffe Arbejde til dem rundt om i Landet, at Staten for sit Vedkommende og Kommunerne i Land og By gør, hvad der kan gøres, for at skaffe Arbejde. Det er det bedste Middel mod Arbejdsløsheden, det er det bedste og sundeste Middel til at hjælpe Arbejderne. Det er meget mere værd end at skaffe dem Nedsættelse i Skat eller Understøttelse gennem den ene eller den anden Institution, som man nu støtter

dem gennem. Jeg tillader mig derfor at antyde, at dette lille Lovforslag helst maa undergaa en ganske kort Udvalgsbehandling, for at man fra alle Sider kan overveje de Principper, der her søges fulgt, — selv om det kun er for en kort Tid, det er dog maaske Principper, som kan give Præcedens for Fremtiden; — og undersøge, i hvilken Udstrækning de skal følges, og hvilken Betydning det overhovedet kan have for de arbejdsløse, at en Lov med dette Indhold gennemføres.

**Stilling:** Jeg kan paa mit Partis Vegne give Lovforslaget min Tilslutning. Vi er i mit Parti ganske enige om, at det er rigtigt, at arbejdsløse fritages for at betale Skat, men vi kunde samtidig have ønsket, at Lovforslaget havde anvist Midler til, at Kommunerne kunde faa de Penge, som de ved dette Lovforslags Gennemførelse gaar Glip af. Det er det mørke Punkt i dette Lovforslag. Den Indtægt, de arbejdsløse har igennem de forskellige Understøttelser — og anden Indtægt har de jo som Regel ikke —, er saa lille og staar i et saadant Misforhold til Varepriserne, at de er nødte til at indskrænke sig næsten over Evne, hvis de skal kunne komme igennem. Vi finder derfor, at det er ganske urimeligt, at de samtidig med, at de udelukkende lever af Understøttelser, Understøttelser, der er saa smaa, at de har den allerstørste Nød med at komme igennem, skal betale Skat til det offentlige. Desuden maa det erindres, at Skatten er paalignet efter en Lov, som nu er 15 Aar gammel, altsaa stammer fra en Tid, da Prisniveauet var langt lavere, end det er nu, og er paalignet efter en Lov, som gør det ganske umuligt for Ligningsmyndighederne at paaligne Skat efter Skatteyderens Evne, naar man bortser fra de allerfattigste, dem, der i Landkommuner har under 800 Kr. og i Købstadkommuner har under 1000 Kr. aarlig. Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) har ganske Uret i, at det her kun drejer sig om nogle faa Øre eller Kroner. Det ærede Medlem røber ved denne Lejlighed, som saa ofte før, at han kun kender Forholdene paa Landet, men slet ikke kender Forholdene i Købstæderne. Det er ikke nogle faa Øre eller Kroner, det drejer sig om, men det er mange Kroner for mange arbejdsløses Vedkommende. Den Skatteprocent, man er oppe paa i Købstæderne, medfører under Hensyn til, at Ligningsmyndighederne kun har frit Skøn for Indtægter under 1 000 Kr., at Skatten